

COO
BOO

REZISTENCE

VERONICA ROTHOVÁ

COO
BOO

REZISTENCE

VERONICA ROTHOVÁ

Přeložila Radka Kolečáčová

Copyright © 2011 by Veronica Roth
Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HarperCollins Publishers
Translation © Radka Kolečáčová, 2012

ISBN 978-80-7447-170-4

*Nelsonovi,
pro kterého stálo za to riskovat*

Pravda, jako divoké zvíře, je tak silná, že se nenechá uvěznit v kleci.

Z manifestu frakce Uprímých

KAPITOLA 1

Probudím se s jeho jménem na rtech.

Will.

Ještě než otevřu oči, znovu jej spatřím, jak se hroutí k zemi. Mrtvý.

Mou vinou.

Tobias se ke mně sehne a stiskne mi levé rameno. Vlak kodrcá přes pražce a Marcus, Peter a Caleb už stojí u dveří. Zhluboka se nadechnu a zadržím dech ve snaze uvolnit tlak, který mi svírá hrud.

Před hodinou mi nic z toho, co se stalo, nepřipadalo skutečné. Teď už mi to skutečné připadá. Vydechnu, ale tlak na prsou nepovolí.

„Tris, jdeme,“ řekne Tobias a vyhledá můj pohled. „Musíme seskočit.“

Je moc velká tma, než abych viděla, kde jsme, ale když se chystáme vlak opustit, musíme být blízko oplocení. Tobias mi pomůže zvednout se na nohy a dovede mě k otevřeným dveřím.

Ostatní jeden po druhém seskakují: nejdřív Peter, po něm Marcus a potom Caleb. Chytím se Tobias. Ve dveřích nás ovane vítr, jako neviditelná ruka, která nás chce zatlačit zpátky do bezpečí.

Vrhne se do tmy a tvrdě doskočíme. Náraz rozjitří ránu v mém prostřeleném rameni. Kousnu se do rtu, abych nevykřikla. Snažím se zjistit, kde je Caleb.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se, když uvidím, jak sedí opodál na trávě a třesí koleno.

Přikývne. Popotáhne, jako by zadržoval pláč. Musím se odvrátit.

Dopadli jsme do trávy u oplocení. Jen několik metrů odsud je stará cesta, po které vozí Mírumilovní do města zásoby, a brána, kterou vjíždějí dovnitř. Ta je teď zavřená a drží nás v pasti. Nad námi se tyčí plot, který je příliš vysoký a poddajný, než aby se dal přelézt, a příliš robustní, než aby se dal strhnout.

„Tady má mít Neohroženost své hlídky,“ poznamená Marcus. „Jak to, že nikoho nevidím?“

„Nejspíš byli taky pod vlivem simulace,“ řekne Tobias, „a teď jsou...“ Odmklí se. „Bůhví kde a dělají bůhvíco.“

Simulaci jsme sice zastavili – harddisk v zadní kapse mi nedá zapomenout – ale co se dělo potom? Co se stalo s našimi přáteli, blízkými, vůdci a frakcemi? To teď nevíme.

Tobias přistoupí k malé plechové skřínce napravo od brány a otevře ji. Spatříme numerickou klávesnici.

„Doufejme, že Sečtělý nenapadlo kód změnit,“ prohodí Tobias a namáčká číselnou kombinaci. Po osmém stisku se brána otevře.

„Jak jsi to uhodl?“ zeptá se Caleb rozrušeně.

„Dělal jsem v dozorně. Měl jsem na starosti bezpečnostní systémy. Kódy jsme měnili jenom dvakrát do roka,“ vysvětlí Tobias.

„Tak to máme štěstí,“ oduší Caleb a ostražitě si Tobiase přeměří.

„Žádný štěstí,“ namítne Tobias. „Dělal jsem tam záměrně. Chtěl jsem si být jistě, že se odsud vždycky dostanu ven.“

Zachvěje se. Jak to řekl – jako by si myslel, že jsme tady chycení v pasti. Nikdy jsem o tom takhle neuvažovala. Připadám si pošetile.

Naše skupinka se dá do kroku. Peter si objímá zakrvácenou paži – paži, do které jsem ho střelila. Marcus drží Petera za rameno a podpírá ho. Caleb si co chvíli otírá tváře a já vím, že brečí, ale nevím, jak ho mám utěšit nebo proč sama nepláču.

Raději jdu dopředu. Tobias kráčí tiše vedle mě, a ačkoli se ho nedotýkám, jako bych se o něj opírala.

+++

Záblesky světla jsou prvním znamením, že se blížíme k centrále Mírumilovných. Ze světélkujících bodů se stávají světelné čtverce, které se mění v rozsvícená okna, a ta ve shluk několika budov ze dřeva a skla.

Nejdřív ale musíme projít sadem. Pod nohama ucítím měkkou půdu. Větve nad mou hlavou se proplétají do zeleného podloubí. Mezi listy visí tmavé, zralé plody, které jako by se měly každým okamžikem utrhnout pod vlastní tíhou. Ucítím sladce čpavou vůni hniјících jablek, která se mísí s vůní mokré hlíny.

Na konci sadu se Marcus od Petera odpoјí a ujme se velení. „Vím, kam jít,“ řekne.

Provede nás kolem první budovy k druhé nalevo. Až na skleníky jsou všechny budovy postavené z tmavého, neopracovaného dřeva. Otevřeným oknem k nám dolehne smích. Kontrast mezi smíchem a kamenným tichem v mém nitru mě rozdráždí.

Marcus otevře jednu z dveří. Jinde by mě nedostatek bezpečnostních opatření zarazil, ale ne tady, v Mírumilovnosti. Hranice mezi důvěrou a pošetilostí se tu často stírá.

Jediným zvukem v celé budově jsou naše vrzající podrážky. Ani Caleba už neslyším brečet, ale i předtím vzlykal potichu.

Marcus se zastaví před místností s otevřenými dveřmi, ve které sedí mluvčí Mírumilovných Johanna Reyesová a dívá se z okna. Vím, že je to ona, protože na její tvář může jen těžko někdo zapomenout, ať už ji viděl jednou, nebo tisíckrát. Od pravého obočí se jí až ke rtu táhne silná jizva, kvůli které na jedno oko téměř nevidí a šišlá. Slyšela jsem ji mluvit jen jednou, ale to člověku utkví. Byla by krásná, nebýt té jizvy.

„Díkybohu,“ řekne, když spatří Marcuse. S otevřenou náručí mu jde

vstříc. Místo objetí mu však jen krátce stiskne rameno, jako by pamatovala na odpor k fyzickému kontaktu, který mezi Odevzdanými převládá.

„Ostatní sem od vás dorazili už před několika hodinami. Nevěděli, jestli se to podaří i vám,“ vysvětluje Johanna. Naráží na skupinku, která se s mým otcem a Marcusem skrývala před vojáky. Ani mě nenapadlo dělat si o ně starosti.

Podívá se Marcusovi přes rameno – nejdřív na Tobiasa a Caleba, pak na mě a nakonec na Petera.

„Bože,“ unikne jí ze rtů při pohledu na Peterovu zakrvácenou košili. „Pošlu pro doktora. Na dnešní noc vám všem zařídím povolení k pobytu, ale na konečném řešení této situace se bude muset zítra usnést naše frakce společně. A –“ zabloudí pohledem ke mně a k Tobiasovi – „jak asi tušíte, na nikoho z Neohroženosti se moc přívětivě tvářit nebudou. Pochopitelně vás musím požádat, abyste odevzdali jakékoli zbraně, které máte u sebe.“

Jak ví, že jsem Neohrožená? bleskne mi hlavou. Pořád mám na sobě šedé tričko. Tátovo.

Vtom ke mně zavane jeho vůně, směsice mýdla a potu, a najednou jí mám plný nos, plnou hlavu. Zatnu ruce, až se mi nehty zaryjí do dlaní. *Tady ne. Tady ne.*

Tobias předá Johanně zbraň, ale když si sáhnu za záda, abych i já odevzdala svou utajenou pistoli, chytí mě za ruku a odvede ji jiným směrem. Pak si se mnou proplete prsty, aby to nebylo nápadné.

Vím, že to je prozíravé, nechat si aspoň jednu. Ale ulevilo by se mi, kdybych se jí mohla zbavit.

„Jmenuji se Johanna Reyesová,“ představí se a podá nám ruku, jak je zvykem u Neohrožených. Její citlivý přístup k tradicím jednotlivých frakcí mě ohromuje. Vždycky zapomenu, jak jsou všichni z Mírumilovnosti ohleduplní, dokud mi někdo podobným způsobem nevrátí paměť.

„Tohle je T –“ začne Marcus, ale Tobias mu skočí do řeči.

„Já jsem Čtyřka,“ řekne. „A tohle je Tris, Caleb a Peter.“

Jméno „Tobias“ jsem před pár dny znala pouze já; Tobias mi věnoval

kousek sebe. Tady, na cizí půdě, si opět připomenu, proč se své jméno rozhodl před celým světem skrýt. Protože ho poutá s Marcusem.

„Vítejte na naší základně.“ Johanna na mě upře pohled a křivě se usměje. „Pojďte, musíte si odpočinout.“

+++

Necháme se opečovávat. Zdravotní sestra mi podá balzám – vyvinutý v Sečtělosti pro rychlejší hojení ran – kterým si mám namazat rameno. Pak odvede Petera k ošetření do nemocnice. Johanna nás zavede do jídelny, kde se shledáme s několika lidmi, kteří se s Calebem a mým otcem ukrývali v suterénu bezpečného domu. Je mezi nimi i Susan a několik našich bývalých sousedů. Po celé délce místnosti se táhnou řady dřevěných stolů. Přivítají se s námi – zvláště s Marcusem – a neskrývají dojetí.

Přimknu se k Tobiasovi. Členové frakce, do níž patřili i mí rodiče, jejich životy, slzy – to vše na mě tíživě dolehne.

Jeden z nich mi strčí pod nos šálek s kouřícím nápojem. „Vypij to. I tobě to pomůže usnout. Beze snů.“

Nápoj má růžovočervenou barvu, připomíná jahody. Popadnu hrnek a několika nepřerušovanými doušky jej vyprázdním. V příštích vteřinách mám opět na chvíli pocit, že mě něco teplého zevnitř naplňuje. A s posledními kapkami ucítím, jak se začínám uvolňovat. Někdo mě provede chodbou k pokoji, ve kterém je jedna postel. Nic víc si nepamatuju.

KAPITOLA 2

Vystrašeně otevřu oči. V zaťatých pěstech svírám prostěradlo. Neutíkám ulicemi města ani chodbami na základně Neohrožených. Ležím v posteli u Mírumilovných a ve vzduchu jsou cítit piliny.

Pohnu se a vzápětí sebou trhnu, když se mi něco zaboří do zad. Sáhnu si tam a nahmatám pistoli.

Na okamžik před sebou spatřím Willa. Míříme na sebe – *do ruky, mohla jsem ho střelit do ruky, proč jsem to neudělala?* – a téměř vykřiknu jeho jméno.

Pak zmizí.

Vylezu z postele. Jednou rukou nadzvednu matraci a vsunu pod ní koleno. Pak pod ní strčím pistoli a nechám ji tam. Jakmile ji nemám na očích a nedotýkám se jí, v hlavě se mi trochu rozjasní.

Včerejší přívál adrenalinu je pryč, stejně jako účinky uvolňujícího nápoje, po kterém se upadá do zapomnění. Hluboká bolest ze ztráty blízkých se vrátila, v prostřeleném rameni mi intenzivně škube. Na sobě mám pořád stejné oblečení.

Zpod mého polštáře vyčuhuje roh harddisku, který jsem tam před usnutím schovala. Obsahuje data simulace, která zmanipulovala celou frakci Neohrožených, a důkazy o tajné operaci, kterou Sečťelí zinsceno-

li. Je to natolik cenná věc, že se jí až bojím dotknout, ale nemůžu ji tam nechat jen tak ležet. Bez rozmyšlení harddisk popadnu a vkláním jej mezi komodu a stěnu. Napadne mě, že by ho bylo lepší zničit, ale to nemůžu udělat, protože je to jediný záznam o smrti mých rodičů. Musím jej udržet v bezpečí.

Někdo zaklepe na dveře. Posadím se na postel a v rychlosti si uhladím vlasy.

„Dále,“ řeknu.

Dveře se otevrou a půlkou těla se v nich objeví Tobias. Má na sobě stejné černé džíny jako včera, jen černé triko vyměnil za tmavě červené – zřejmě pozornost někoho z místních. Je zvláštní vidět ho v takové jasné barvě, ale když si opře hlavu o rám dveří, všimnu si, že mu dělá světlejší oči.

„Setkání začíná za půl hodiny.“ Melodramaticky zvedne obočí. *„A rozhodnou na něm o našem osudu.“*

Zavrtím hlavou. „Nikdy jsem si nemyslela, že můj osud bude někdy v jejich rukou.“

„To já taky ne. Něco jsem ti přinesl.“ Odšroubuje víčko z malé lahvičky a natáhne do kapátka čirou tekutinu. „Proti bolesti. Každých šest hodin jedno plný kapátko.“

„Díky.“ Vymáčknu si obsah kapátka do krku. Chutná to jako starý citron.

Tobias si zahákne palec za opasek a zeptá se: „A jak se cítíš, Beatrice?“

„Slyšela jsem dobře? Beatrice?“

„Říkal jsem si, že to zkusím.“ Usměje se. „Nelíbí?“

„Možná při nějaký slavnostní příležitosti. Iniciace. Obřad volby...“ Odmlčím se. Chtěla jsem vyjmenovat několik dalších svátků, ale ty se slaví jenom v Odevzdanosti. Neohrožení mají zřejmě své vlastní, ale ty neznám. A vůbec – představa, že bychom teď měli cokoli oslavovat, mi přijde natolik absurdní, že v dalším výčtu nepokračuju.

„Platí.“ Úsměv se mu z tváře vytratí. „Jak ti je, Tris?“

Ta otázka je na místě, když uvážím, co všechno se v posledních dnech odehrálo, ale přesto se napnu, jako bych se bála, že mi uvidí do hlavy. O Willovi jsem mu ještě nic neřekla. Chci, ale nevím jak. Stačí jen pomyslet, jak to říkám nahlas, a hned mám pocit, že vážím snad tunu.

„Je mi...“ Několikrát zavrtím hlavou. „Já nevím jak. Jsem vzhůru. Já...“ Nepřestávám vrtět hlavou. Pohladí mě po tváři a vsune mi prst za ucho. Pak skloní hlavu a políbí mě. Tělem mi projede hřejivá bolest. Ovinu mu ruce kolem paže a podržím ho u sebe co nejdéle. Dokud se mě dotýká, prázdnota v srdci a břicho se mi tak skučivě nepřipomíná.

Nemusím mu to říkat. Můžu se prostě snažit zapomenout – Tobias mi může pomoci zapomenout.

„Já vím,“ zamumlá. „Promiň. Neměl jsem se ptát.“

Chvilí mi v hlavě zvoní jediná myšlenka: *Jak* bys mohl *něco vědět*? Ale něco v jeho výrazu mě přesvědčí, že mi rozumí. I on v životě mnoho ztratil. Už coby malý kluk přišel o matku. Nepamatuju si, na co umřela, jen vím, že jsme jí byli na pohřbu.

Vtom mi hlavou bleskne vzpomínka, jak stojí v obývacím pokoji a v ruce žmoulá záclonu. Mohlo mu být tak devět. Byl celý v šedém a oči měl zavřené. Je to jen prchavý výjev a možná si to jen vymýšlím.

Pustí mě. „Nechám tě, aby ses mohla nachystat.“

+++

Dámské sprchy najdu o dvoje dveře vedle. Podlaha je z tmavě hnědých dlaždic. Sprchové kouty jsou od sebe oddělené dřevěnými příčkami a díky koupelnovým závěsům do nich z uličky není vidět. Nápis na stěně hlásá: V RÁMCI ŠETŘENÍ TEČE VODA POUZE PĚT MINUT.

Voda je studená, a tak nemám nejmenší touhu setrvávat ve sprše déle, než je nezbytně nutné. V rychlosti se umyju levou rukou, pravá mi zplihle visí podél těla. Analgetikum od Tobiasa zabralo, a v rameni už mi jen tupě tepe.

Když se vrátím ze sprch, na posteli na mě čeká hromádka čistého prádla. Oblečení ve zdejších barvách – červené a žluté – a v šedém odstínu Odevzdanosti. Zřídka kdy je možné vidět tyto barvy pohromadě. Mám za to, že šaty mi sem nachystal někdo z Odevzdaných. Vypovídá to o jejich způsobu přemýšlení.

Natáhnu na sebe tmavě červené keprové kalhoty – nohavice si musím natřikrát ohrnout – a šedou košili, která je mi příliš velká. Rukávy mi sahají až po špičky prstů, takže i ty si musím vyrolovat nahoru. Jákýkoli pohyb pravou rukou je velmi bolestivý, oblékám se jako ve zpomaleném filmu.

Někdo opět zaklepe na dveře. „Beatrice?“ ozve se Susanin tichý hlas.

Jdu otevřít. Nese mi podnos s jídlem, který položí na postel. Zadíívám se jí do tváře, jestli v ní objevím nějaké stopy po zármutku – její otec, jeden z lídrů Odevzdanosti, útok nepřežil – ale vidím jen vyrovnané odhodlání, které je pro mou starou frakci tolik typické.

„Potřebovala bys menší velikost, mrzí mě to,“ řekne. „Určitě pro tebe najdeme něco lepšího, jestli vám tady dovolí zůstat.“

„To je dobrý. Děkuju.“

„Slyšela jsem, že tě postřelili. Nepotřebuješ pomoci učesat nebo about?“

Už už chci odmítnout, ale pomoc by se mi opravdu hodila.

„To budeš moc hodná.“

Posadím se na stoličku před zrcadlem. Susan si stoupne za mě a bez jediného pohledu do zrcadla se poctivě věnuje svému úkolu. Za celou dobu, co mě češe, od mých vlasů nevzhledne. Neptá se, co moje rameno, jak se to stalo a co se dělo, když jsem opustila úkryt a vydala se zneškodnit simulaci. Mám dojem, že i kdybych ji svlékla ze všech jejích rolí a tváří, všude bych našla jen odevzdání.

„Viděla ses s Robertem?“ zeptám se. Její bratr Robert si na Obřadu volby zvolil Mírumilovnost, takže tady někde musí být. Zajímalo by mě, jestli jejich shledání proběhlo jako to moje s Calebem.

„Jen krátce, včera večer,“ odpoví. „Nechala jsem ho truchlit s jeho frakcí, já jsem zůstala s našimi. Ale moc ráda jsem ho zase viděla.“

Klesne hlasem, aby mi naznačila, že dál už se o tom bavit nechce.

„Je to škoda, že se to muselo stát právě teď,“ změní Susan téma. „Odevzdanost chystala úžasný projekt.“

„Vážně? Jaký?“

„Nevím.“ Susan se začervená. „Vím jenom, že se k něčemu schylovalo. Nechtěla jsem být zvědavá, ale těch věcí si člověk nemohl nevšimnout.“

„Mně to nevadí, jestli jsi zvědavá.“

Přikývne a dál mě češe. Zajímalo by mě, co lidé Odevzdanosti – včetně mého otce – zamýšleli udělat. Žasnu nad tím, jak je Susan přesvědčená, že to jistě bylo něco báječného. Chtěla bych, aby se taková důvěřivost vrátila i mně.

Pokud jsem ji vůbec někdy měla.

„V Neohroženosti se nosí vlasy sčesané dolů, že?“ prohodí.

„Občas,“ řeknu. „Zapleteš mi cop?“

Její obratné prsty mi záhy z vlasů vykouzlí hustý cop, který mě zašimrá v půli zad. Upřeně se na sebe dívám, dokud neskončí. Pak jí poděkuju, ona se maličko usměje a na odchodu za sebou zavře.

Dál zírám do zrcadla, ale už se v něm nevidím. Pořád cítím, jak se Susaniny prsty letmo dotýkají mého zátylku, a vzpomenu si na mámu a na naše poslední společné ráno.

S očima plnými slz se začnu kolébat na stoličce, abych tu vzpomínku vyhnala z hlavy. Cítím, že když se teď rozbrečím, zbude ze mě jen scvrklá rozinka.

Pak si všimnu krabičky se šicími potřebami na komodě. Jsou v ní dvě špulky nití, červená a žlutá, a nůžky.

S klidem si rozpletu cop a znovu si vlasy rozčešu. Uprostřed hlavy si je rozdělím, natáhnu je a uhladím. Těsně pod bradou si vlasy ustríhnu.

Jak můžu vypadat stejně, když už tu máma není a všechno se změnilo? Nejde to.

Snažím se zastříhnout vlasy co nejrovněji podél čelisti. Horší je to vzhledu, kam si nevidím, a tak se musím místo očí spolehnout na hmat. Prameny plavých vlasů vytvářejí na zemi pŕlměsí.

Odejdu z pokoje, ani se na sebe nepodívám.

+++

Když pro mě Tobias s Calebem přijdou, zírají na mě, jako by mě neznali.

„Jsi ostříhaná,“ poznamená Caleb a povytáhne obočí. Je stále v šoku, ale soustředí se na fakta – Sečtěllost se na něm podepsala. Vlasy mu na jedné straně, kde si je přeležel, odstávají a má zarudlé oči.

„Jo,“ odpovím. „Na dlouhý vlasy je... moc horko.“

„Ujde to.“

Jdeme spolu chodbou. Pod nohama nám vržou prkna. Kéž by ozvěna vracela mé kroky jako na základně Neohrožených; kéž bych znovu ucítila ten chladivý podzemní vzduch! Kéž by se vrátily obavy, které zaměstnávaly mou mysl v uplynulých týdnech! Protože to, co mě trápí teď, je nesrovnatelně horší.

Vyjdeme před budovu. Okolní vzduch na mě dusivě padne jako těžký polštář. Je cítit, jako když mezi prsty rozemnete list.

„Ví vůbec někdo, že jsi Marcusův syn?“ zeptá se najednou Caleb. „Myslím někdo z Odevzdanejch.“

„Nevím o tom,“ řekne Tobias a letmo na Caleba pohlédne. „A byl bych rád, kdyby při tom zůstalo.“

„Nic nevyžvaním. Kdo má oči, pozná to sám.“ Caleb se na něj zamračí. „Kolik ti vlastně je?“

„Osmnáct.“

„Nemyslíš, že jsi na mou malou ségru trochu starej?“

Tobias se krátce zasměje. „Není *tvaje* ani *malá*.“

„Nechte toho. Oba,“ vložím se do toho. Dav lidí ve žlutých šatech před námi směřuje k podsadité, celoskleněné budově. Sluneční paprsky,

kteří se v ní odráží, mě bodají do očí jako jehly. Zacloním si oči rukou a pokračuju v chůzi.

Dveře do budovy jsou otevřené dokořán. Po stranách kruhového skleníku rostou ve žlábech a tůňkách rostliny a stromy. Desítky ventilátorů rozmístěných po prostoru rozhánějí horký vzduch; už teď se potím. Když ale dav přede mnou prořídne a já spatřím zbytek haly, rázem na všechno zapomenou.

Uprostřed skleníku roste mohutný strom. Svou korunou stíní téměř celou plochu. Z půdy prorůstají jeho kořeny, které vytvářejí spleť sítí. Mezi kořeny není hlína, ale voda a kovové pruty, které kořeny fixují. Nemělo by mě to překvapovat – Mírumilovní zasvěcují podobným pěstitelemským počínům celý život a využívají technologií vyvinutých v Sečtělosti.

Na jednom trsu kořenů stojí Johanna Reyesová. Vlasy jí padají přes zjizvenou tvář. Z dějepisu si pamatuju, že Mírumilovní neuznávají žádného oficiálního vůdce – o všem hlasují a jejich usnesení bývají prakticky jednomyslná. Jako by představovali roztroušené dílky jediné mysli a Johanna byla jejich mluvčí.

Mírumilovní si posedají na zem, většinou do tureckého sedu. Jejich hloučky vzdáleně připomínají kořeny stromu. Odevzdaní sedí v úhledných řadách několik metrů nalevo ode mě. Chvilí mezi nimi tékám očima, dokud mi nedojde, koho se snažím najít: rodiče.

Ztěžka polknu a pokusím se změnit myšlenky. Tobias mi položí ruku na záda a dovede mě k okraji shromáždění, těsně za Odevzdané. Ještě než se posadíme, přitiskne mi rty k uchu a zašeptá: „Moc ti to sluší.“

Najdu pro něj v sobě malý úsměv, a když se posadíme, z boku se o něj opřu.

Johanna zvedne obě ruce a pokývá hlavou. Než se stačím nadechnout, hovor v místnosti utichne. Všichni Mírumilovní, kteří přišli, nyní tiše vyčkávají. Někteří mají zavřené oči, jiným se pohybují rty, ale není jim rozumět, další upírají pohled do dálky.

Každá vteřina mě dráždí. Než Johanna konečně promluví, mám nervy nadranc.

„Před námi dnes leží naléhavá otázka,“ prolomí Johanna ticho, „a ta zní: Jak se na prahu války zachováme, chceme-li se i nadále považovat za frakci, která usiluje o mír?“

Nato se všichni Mírumilovní obrátí k osobě vedle sebe a začnou hovořit.

„Jak se můžou na něčem shodnout?“ divím se. Chaotické drmolění trvá již řadu minut.

„Nezáleží jim na efektivitě,“ vysvětlí Tobias. „Chtějí dojít ke společnému závěru. Dříve se.“

Dvě ženy ve žlutých šatech se zvednou a připojí se k nějaké trojici mužů. Mladý muž a kroužek lidí kolem něj se přesune k velké skupině opodál. Nepočetné hloučky se všude kolem postupně rozrůstají a skleníkem se rozléhá stále méně hlasů. Nakonec zůstanou jen tři nebo čtyři velké skupiny. Rozeznávám jen útržky hovorů: „Mír – Neohroženost – Sečtenost – azyl – zapojit se –“

„To je úlet,“ neodpustím si poznámku.

„Mně to přijde skvělý,“ namítne Tobias.

Překvapeně se na něj podívám.

„Co je?“ Zasměje se. „Všichni mají na vedení frakce stejný podíl, všichni nesou stejnou zodpovědnost. Proto jim na věcech záleží, proto jsou tak ohleduplní. Připadá mi to krásný.“

„Ale neudržitelný,“ řeknu. „Jasně, tady to funguje. Ale co když ne každý touží jenom brnkat na banjo a pěstovat obilí? Co když někdo udělá něco hrozného a mluvením se ten problém nevyřeší?“

Pokrčí rameny. „Myslím, že to brzo zjistíme.“

Z každé velké skupiny se vyčlení jeden zástupce a obratně přejde po spletitých kořenech k Johanně. Čekám, že budou mluvit k davu, ale oni jen vytvoří kroužek a společně s Johannou tiše rozmlouvají. Získávám pocit, že se nikdy nedozvím, o čem se baví.

„Ti s náma asi moc diskutovat nebudou, co?“ nadhodím.

„Asi ne,“ odpoví Tobias.